

Sygn. akt **XXIII Ga 150/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Gałas

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2017 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 505¹⁰ § 2 k.p.c.

sprawy z powództwa **(...) spółki akcyjnej w W.**

przeciwko **(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością we W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 6 maja 2016 r., sygn. akt: IX GC 2912/15

1. zmienia zaskarżony wyrok i zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. na rzecz (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 4 521,39 zł (cztery tysiące pięćset dwadzieścia jeden złotych trzydzieści dziewięć groszy) z odsetkami ustawowymi:

- od 1 906,82 zł od dnia 17 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,

- od 1 549,62 zł od dnia 30 maja 2014 r. do dnia zapłaty,

- od 8,94 zł od dnia 19 lutego 2015 r. do dnia zapłaty.,

- od 1 056,01 zł od dnia 15 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty

oraz kwotę 717,00 zł (siedemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu;

2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. na rzecz (...) spółki akcyjnej w W. 700,00 zł (siedemset złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Anna Gałas

Sygn. akt XXIII Ga 150/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 lutego 2015 r. (...) spółka akcyjna w W. (dalej też: powód) wniosła o zasądzenie od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością we W. (dalej też: pozwany) kwoty 4 521,39 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1906,82 zł od dnia 17 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1 549,62 zł od dnia 30 maja 2014 r. do dnia zapłaty, od kwoty 8,94 zł od dnia 14 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1 056,01 zł od dnia 8 sierpnia 2014

r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i kosztów zastępstwa prawnego w procesie klauzulowym.

W dniu 15 kwietnia 2015 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie zgłoszone w pozwie.

W dniu 6 lipca 2015 r. pozwany sprzeciwem zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie wyrokiem z dnia 6 maja 2016 r. oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił bezsporny fakt zawarcia w dniu 1 października 2013 r. pomiędzy stronami umowa sprzedaży pozycji wydawniczych. Zgodnie z § 3 pkt 3 powyżej wskazanej umowy odbiorca za każdy miesiąc kalendarzowy, do 10 dnia po zakończeniu danego miesiąca przekazywać miał dostawcy raport określający liczbę poszczególnych produktów sprzedanych w poprzednim miesiącu jego klientom oraz liczbę produktów zniszczonych, uszkodzonych bądź utraconych. Na podstawie raportu dostawca wystawiał miał fakturę VAT, według cen określonych w § 3 pkt 2. Odbiorca zobowiązywał się uregulować należność określoną na fakturze w terminie 14 dni od jej wystawienia. Z kolei stosownie do § 5 pkt 3 i 3.1 w terminie 14-stu dni od dnia wygaśnięcia umowy dostawca miał odebrać od odbiorcy - na swój koszt - produkty przechowywane przez odbiorcę, jeżeli umowa została wypowiedziana przez dostawcę. W myśl § 5 pkt 3.2.1 produkty niezwrócone przez odbiorcę w terminie, o którym mowa w ust. 3 zostawały sprzedane odbiorcy przez dostawcę, za cenę określoną w § 3. Zgodnie z § 5 pkt 5 jednocześnie ze zwrotem/odbiorom produktów strony miały podpisać protokół zdawczo-odbiorczy, w którym określiłyby liczbę produktów odebranych przez dostawcę (zwróconych przez odbiorcę). Stosownie do § 5 pkt 6 dostawca miał wystawić fakturę VAT na wszystkie produkty sprzedane odbiorcy zgodnie z danymi wynikającymi z protokołu, a odbiorca zobowiązywał się zapłacić należność określoną na fakturze w terminie 14 dni od jej otrzymania.

Sąd Rejonowy ustalił również, że powód wystawił na rzecz pozwanego w dniu 25 marca 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 816,02 zł netto tj. 1 906, 82 zł brutto, w dniu 23 kwietnia 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1 475, 83 zł netto tj. 1 549, 62 zł brutto, w dniu 4 lipca 2014 r. fakturę VAT nr (...), na kwotę 1 005, 72 zł netto tj. 1 056,01 zł brutto oraz w dniu 30 maja 2014 r. notę odsetkowa nr (...) na kwotę 45,99 zł.

Pismem datowanym na dzień 7 stycznia 2015 r. powód wystosował do pozwanego ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty opiewające na kwotę 4 521,39 zł

W dniu 9 lutego 2015 r. powód wystosował do pozwanego wezwanie przedprocesowe do uiszczenia kwoty wynikającej z faktur VAT i noty odsetkowej.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie okoliczności bezspornych oraz dowodów z dokumentów, co do których uznał, że ich autentyczność nie budzi wątpliwości, a wiarygodność i moc dowodowa nie została podważona żadnym innym środkiem dowodowym. Częściowo za podstawę ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy przyjął również zeznania świadka A. R.. Wskazał jednak, że tylko w części posłużyły one do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie, w zasadzie w części dotyczącej faktów niespornych, ponieważ świadek zeznawał ogólnie, nie podawał żadnych szczegółów, skupił się jedynie na ogólnych zasadach współpracy stron, jak również zeznał, iż były problemy z rozliczeniem pozwanego. Wobec tego na ich podstawie Sąd Rejonowy nie mógł poczynić żadnych konkretnych ustaleń.

Sąd Rejonowy sprecyzował, że powód dochodził zapłaty należności wynikających z dołączonych do pozwu faktur i noty odsetkowej. W piśmie procesowym z dnia 28 sierpnia 2015 r. wskazał on, że faktury zostały wystawione zgodnie z treścią § 5 ust. 3.2.1 przedmiotowej umowy tytułem sprzedaży pozwanemu niezwróconych przez niego produktów. Strona pozwana potwierdziła fakt zawarcia umowy z dnia 1 października 2013 r. Podniosła jednak, że z samego faktu jej istnienia nie wynika w żaden sposób istnienie jakichkolwiek zobowiązań. Wskazała również, iż wystawione przez powoda faktury nie odnoszą się do jakichkolwiek dokumentów dostaw lub rozliczeń sprzedaży, wobec czego brak wskazania jaka była podstawa ich wystawienia. Pozwany twierdził również, że po zakończeniu umowy zwrócił powodowi cały niesprzedany towar.

W ocenie Sądu Rejonowego, strona powodowa udokumentowała jedynie wysokość roszczenia, nie wywiązując się zaś z obowiązku wskazania podstawy jego dochodzenia. Z kolei pozwana skutecznie zakwestionowała zasadność pozwu wskazując na brak przedstawienia dokumentacji, która stanowiła podstawę dla powoda do wystawienia spornych faktur VAT i noty odsetkowej. Powyższe to według Sądu Rejonowego wynika faktu, że ze względu na cechę wzajemności, sama umowa sprzedaży nie może stanowić podstawy dochodzonego roszczenia, a więc powód chcąc skutecznie dochodzić zapłaty od pozwanego winien do akt postępowania dołączyć stosowną dokumentację, z której wynikałoby, iż spełnił swoje świadczenie wynikające z umowy sprzedaży, a mianowicie, że dostarczył pozwanemu towar, za który żąda zapłaty oraz że wysokość należności dochodzonej niniejszym pozwem została określona zgodnie z zapisami umowy. Zgodnie z umową powód mógł wystawiać faktury w oparciu o § 3 pkt 3 umowy oraz w oparciu o § 5 pkt 6 umowy. Sąd pierwszej instancji stwierdził, że z treści samych faktur nie wynika, czy zostały one wystawione z tytułu miesięcznych rozliczeń stron w oparciu o raporty sprzedaży sporządzane przez pozwanego, czy też z tytułu sprzedaży pozwanemu produktów, które nie zostały zwrócone przez niego powodowi po zakończeniu umowy. Natomiast twierdzenie pozwanego zawarte w piśmie procesowym z dnia 28 sierpnia 2015 r., że faktury zostały wstawione zgodnie z § 5 ust. 3.2.1. umowy tj. tytułem zapłaty za niezwrócony towar nie znalazły zdaniem Sądu Rejonowego potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Według Sądu Rejonowego faktura za niezwrócony towar mogła zostać wystawiona dopiero po rozwiązaniu umowy, gdy towar nie został zwrócony powodowi w terminie 14 dni, a podstawę jej wystawienia stanowić miały dane wynikające z protokołu zdawczo - odbiorczego podpisanego przez strony. Powód tymczasem nie przedstawił końcowego protokołu zdawczo odbiorczego ani nawet nie wykazał kiedy doszło do rozwiązania przedmiotowej umowy. Dla Sądu Rejonowego, nie było również jasne, dlaczego powód nie wystawił jednej faktury z tytułu sprzedaży pozwanemu niezwróconego towaru, lecz wystawił kilka faktur w różnym czasie.

W ocenie Sądu Rejonowego po zakończeniu i rozliczeniu umowy powód powinien dysponować wiedzą, jaki towar nie został mu zwrócony i w oparciu o tą wiedzę, zgodnie z umową, mógł obciążyć pozwanego kosztami niezwróconego towaru. Wystawienie przez powoda kilku faktur w odstępach miesięcznych i kilkumiesięcznych wskazywałoby raczej zdaniem Sądu Rejonowego, że faktury te były wystawiane zgodnie z § 3 pkt 3 umowy, tym bardziej, że świadek A. R. zeznał, że pozwana spółka po zakończeniu współpracy zwróciła niesprzedany towar. Sąd Rejonowy wskazał też, że powód nie dołączył do akt postępowania raportów w oparciu o które, zgodnie z § 3 pkt 3 umowy, miał wystawiać miesięczne faktury VAT.

Sąd Rejonowy uznał, że faktury przedstawione przez powoda są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.p.c. i stwierdził, że aby mogły stanowić samodzielny środek dowodowy, na podstawie którego możliwie jest dokonywanie ustaleń w zakresie istnienia zobowiązań, powinny być spełnione pewne wymagania, a na gruncie tej sprawy nie sposób przyjąć aby nie podpisana przez pozwanego faktura VAT, ponadto nie zawierająca dowodu, iż została kiedykolwiek wydania pozwanemu mogła stanowić podstawę do ustalenia, iż powód wykonał umowę sprzedaży. Co do pozostałych dokumentów Sąd Rejonowy uznał, że dokument zwrotu (...) / (...) również stanowi jedynie dokument prywatny, a brak jest podstaw do przyjęcia, iż dokumentacja dołączona przez powoda w postaci historii wydania, historii zwrotu, i notatki sporządzonej przez powoda ma charakter dokumentów prywatnych, albowiem brakuje na nich podpisu jego wystawcy. Wobec tego zaś, że dane zawarte w w/w dokumentach nie znalazły zdaniem Sądu Rejonowego potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym ich moc dowodowa była ograniczona.

W ocenie Sądu Rejonowego powód nie uczynił zadość swoim obowiązkom dowodowym, dlatego uznał powództwo za bezzasadne.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód i zaskarżył wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) Naruszenie norm prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:

a. przepisu art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie w sytuacji, gdy powód przedstawił dowody na potwierdzenie swojego roszczenia (Umowa sprzedaży, faktury VAT, wyciągi z systemu

sprzedaży powoda, raporty, wezwania do zapłaty), a pozwany ograniczył się jedynie do ogólnego im zaprzeczenia, także w płaszczyźnie subsumcji prawidłowo ustalonego stanu faktycznego pod obowiązujący stan prawny,

b. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania, newszechstronny i sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego przez:

- uznanie, że pozwany nie dokonywał zakupu towarów wyszczególnionych przez powoda na załączonych do pozwu fakturach VAT,
- uznanie, że brak jest podstaw do przyjęcia, że towary wyszczególnione na załączonych do pozwu fakturach VAT oraz raportach i spisach przedstawionych w toku postępowania nie zostały dostarczone i odebrane przez pozwanego. Zwłaszcza, że pozwany po otrzymaniu faktur VAT oraz wezwań do zapłaty nie zgłosił żadnych uwag, zastrzeżeń czy reklamacji. Powyższe w kontekście dyspozycji bankowej (zlecenia przelewu) pozwanego mającej na celu częściową płatność za jedną z faktur VAT dochodzonych pozwem,

c. przepisu art. 253 k.p.c. poprzez uznanie przez Sąd, iż w obliczu zakwestionowania przez pozwanego wszelkich dokumentów pochodzących od powoda, że to na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia faktu dokonania przez pozwanego zakupu towarów, podczas gdy, strona, która zaprzecza prawdziwości dokumentu prywatnego albo twierdzi, że zawarte w nim oświadczenie osoby, która je podpisała, od niej nie pochodzi, obowiązana jest okoliczności te udowodnić,

d. przepisu art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie w uzasadnieniu szeregu istniejących dowodów mających wpływ na rozstrzygnięcie sprawy i będących w aktach sprawy, bez podania przyczyny ich pominięcia.

2) Naruszenie norm prawa materialnego w postaci art. 6 k.c. poprzez uznanie przez Sąd, iż powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia faktów, mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy podczas gdy, w obliczu zakwestionowania przez pozwaną okoliczności dokonania u powoda zakupu towarów objętych fakturami VAT powód przedłożył wyciągi z systemu sprzedaży oraz spis z natury dostarczonych i zwróconych towarów, których to raportów prawdziwość nie została zakwestionowana przez pozwanego. To na pozwanym bowiem spoczywał ciężar udowodnienia faktu, iż wyszczególnione w fakturach i raportach towary nie został mu doręczone.

Wobec powyższego powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odmienne rozstrzygnięcie co do istoty sprawy i uwzględnienie powództwa w całości, tj. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty: 4 521,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty: - 1 906,82 zł od dnia 17.04.2014 r. do dnia zapłaty, - 1 549,62 zł od dnia 30.05.2014 r. do dnia zapłaty, - 8,94 zł od dnia 19.02.2015 r. do dnia zapłaty, - 1 056,01 zł od dnia 15.08.2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego w wysokości wskazanej w pozwie, a nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem II Instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania wraz z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego przed Sądem II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda była zasadna i skutkowałą koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku. Zarzuty podniesione w apelacji były w znacznej części trafne, w szczególności odnośnie naruszenia prawa procesowego, co miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

W ocenie stanu faktycznego Sąd Okręgowy podziela opinię Sądu Rejonowego co do tego, że faktury i nota obciążeniowa przedstawione przez powoda były wystawiane raczej na podstawie § 3 pkt 3, a nie § 5 ust. 3.2.1 umowy. Uznaje przy tym jednak, że apelacja zasługiwała na uwzględnienie w całości. Jeśli chodzi o naruszenia prawa procesowego apelujący słusznie podnosi zarzut naruszenia przepisu art. 227 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c. Dokumenty przedstawione przez powoda na potwierdzenie roszczenia, nawet jeśli niektóre z nich nie stanowią dokumentów

prywatnych w rozumieniu art. 245 k.p.c., należy uznać za wystarczające do stwierdzenia podstawy do wystawienia faktur, zwłaszcza wobec faktu, że pozwany ograniczył się tylko do ogólnego i lakonicznego im zaprzeczenia (pismo k. 226), bez żadnych merytorycznych argumentów, co więcej bez dowodów na potwierdzenie własnych twierdzeń. Sąd Rejonowy naruszył również art. 233 § 1 k.p.c. uznając, że dokumentu przedstawione przez powoda nie wskazują na fakt dostarczenia przez powoda wyszczególnionych w nich towarów oraz ich odbioru przez pozwanego. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie uznaje jednak za słuszne zarzutów powoda, co do naruszenia artykułów 253 i 328 § 2 k.p.c. Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował art. 253 k.p.c., jak również uczynił zadość wymogom art. 328 § 2 k.p.c., uwzględniając w swoim uzasadnieniu wszystkie dowody i w sposób dostatecznie wyczerpujący omawiając przyczyny, którymi kierował się ograniczając moc dowodową części z nich. Sąd drugiej instancji wziął też pod uwagę prawidłowość zastosowania prawa materialnego przez sąd pierwszej instancji. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy naruszył art. 6 k.c., błędnie uznając, że powód nie uczynił zadość swoim obowiązkom dowodowym mimo przedstawienia dokumentów wystarczających do stwierdzenia podstawy do wystawienia faktur. Należy też podkreślić, że ciężar dowodu z pewnością spoczywał na powodzie, jeśli chodzi o wykazanie podstaw materialnych jego roszczenia, a konkretnie za co, w jakiej wysokości i od kiedy (wymagalność) powodowi należy się od pozwanego świadczenie pieniężne. Sąd Rejonowy co do zasady prawidłowo napisał o zasadach ciężaru dowodu ale umknęło już to, czego nie uczynił pozwany a konkretnie, że pozwany właściwie nie polemizował z konkretnymi dowodami przedstawionymi przez powoda, uniemożliwiając mu ewentualne dalsze wykazywanie okoliczności, które są sporne. Co więcej pozwany nie przedstawił żadnego dowodu na to, że niezapłacony towar powodowi zwrócił, choć powoływał się wprost na te okoliczność. W tym zakresie twierdzenie pozwanego nie zostało udowodnione a samo twierdzenie nie może być dowodem, gdy z faktu, na który pozwany się powołuje wywodzi on korzystne skutki prawne. Także pozwany nie złożył dowodów w postaci jego zestawień sprzedaży, na które się powoływał.

Sąd Rejonowy wywiódł o oddaleniu powództwa na podstawie braku możliwości ustalenia, czy faktury VAT przedstawione przez powoda były wystawione w związku z realnie dokonaną transakcją. Za brak możliwości ustalenia tej okoliczności obciążył powoda, nie dokonując merytorycznej analizy dowodów i stanowisk stron. Ma rację apelujący, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo ocenił dowody przedstawione przez powoda na potwierdzenie okoliczności mających znaczenie w sprawie. Powód wykazywał aktywność procesową, w szczególności w zakresie przedstawiania twierdzeń, faktów i dowodów na ich poparcie. Z drugiej strony pozwana spółka, jak wynika z treści sprzeciwu do nakazu zapłaty i pisma z dnia 4 lutego 2016 r., nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie własnych twierdzeń tj. zapłaty za część towarów zgodnie z treścią umowy, rozliczenia na podstawie miesięcznych zestawień sprzedaży oraz zwrotu wszystkich pozostałych.

Trzeba przypomnieć, że zgodnie z § 3 pkt 3 umowy stron odbiorca za każdy miesiąc kalendarzowy, do 10 dnia po zakończeniu danego miesiąca przekazywać miał dostawcy raport określający liczbę poszczególnych produktów sprzedanych w poprzednim miesiącu jego klientom oraz liczbę produktów zniszczonych, uszkodzonych bądź utraconych. Na podstawie raportu dostawca wystawiać miał fakturę VAT, według cen określonych w § 3 pkt 2. Powód w odpowiedzi na sprzeciw przedstawił dokumenty, z których wynika kiedy oraz jakie pozycje (w tym w jakiej ilości) zostały wydane pozwanemu (historia wydań k. od 90 do 94, dokument magazynowy k. 95-97). Co więcej zeznający w sprawie świadek A. R. nie tylko potwierdził okoliczności dotyczące wydania pozwanemu pozycji wydawniczych ale też zaległości w płatnościach, to też wprost wynika z korespondencji mailowej (k. od 106 do 214), do której pozwany nie odniósł się. Odbiorca zobowiązywał się uregulować należność określoną na fakturze w terminie 14 dni od jej wystawienia. Natomiast wobec twierdzenia pozwanej spółki o braku podstaw do żądania zapłaty za dostarczony towar ujęty w fakturach dołączonych do pozwu, to należało wyjaśnić powody do takiego twierdzenia, czego pozwany zaniechał. Pozwany twierdzi, że: „w ramach obowiązującej nas umowy rozliczaliśmy się na podstawie przedstawianych przez nas zestawień miesięcznej sprzedaży”, jednocześnie nie powołując stosownych dowodów w tym zakresie. Nie wiadomo zatem na jakiej podstawie Sąd Rejonowy uznał stanowisko pozwanego za zasadne. Dalej zgodnie z § 5 pkt 3 i 3.1 w terminie 14-stu dni od dnia wygaśnięcia umowy dostawca miał odebrać od odbiorcy - na swój koszt - produkty przechowywane przez odbiorcę, jeżeli umowa została wypowiedziana przez dostawcę. W ocenie sądu drugiej instancji, brak podstaw do twierdzenia, że miała miejsce taka sytuacja i pozwany też tak nie twierdzi. W myśl § 5 pkt 3.2.1 produkty niezwrócone przez odbiorcę w terminie, o którym mowa w ust. 3 zostawały

sprzedane odbiorcy przez dostawcę, za cenę określoną w § 3. Zgodnie z § 5 pkt 5 jednocześnie ze zwrotem/odbiorom produktów strony miały podpisać protokół zdawczo-odbiorczy, w którym określiliby liczbę produktów odebranych przez dostawcę (zwróconych przez odbiorcę). W istocie pozwany nie przedstawił żadnego dowodu na to, że zwrócił dostawcy jakikolwiek produkt z tych, które otrzymał. Nie wiadomo też na jakiej podstawie Sąd Rejonowy założył de facto, że taki zwrot towaru nastąpił. Samo twierdzenie nie jest dowodem, gdy druga strona przedstawia dowody na potwierdzenie odmiennych okoliczności. Stosownie do § 5 pkt 6 dostawca miał wystawić fakturę VAT na wszystkie produkty sprzedane odbiorcy zgodnie z danymi wynikającymi z protokołu, a odbiorca zobowiązywał się zapłacić należność określoną na fakturze w terminie 14 dni od jej otrzymania.

Sąd Rejonowy odmówił mocy dowodowej istotnym dowodom, w szczególności historii wydań towarów dystrybuowanych przez powoda i w sposób sprzeczny z regułą ciężaru dowodu obciążył powoda niemożnością ustalenia podstawy wystawienia faktur. Zgodnie z art. 6 k.c. to na pozwanym spoczywał ciężar wykazania, że spełnił warunki umowy, czego pozwana spółka nie dowodziła, skupiając się w procesie na głośnym zaprzeczeniu twierdzeniom pozwu i to zaprzeczeniu na tyle ogólnym, że nawet nie odnoszącym się do treści podpisanej i wiążącej umowy. Co więcej pozwany nie odniósł się też do dowodów przedstawionych przez powoda za pismami z dnia 28 sierpnia 2015 r. oraz z dnia 1 grudnia 2015 r. Pozwany nie wyraził żadnego merytorycznego zarzutu do przedstawionych dowodów, nie podał też co konkretnie kwestionuje, w sytuacji gdy wydano mu opisane towary a zeznania świadka potwierdzają te okoliczności oraz fakt zaniechań w regulowaniu płatności na rzecz powoda. Krótkie stwierdzenie pozwanego, że z samej umowy nie wynika istnienie zobowiązania, nie może być wystarczające do rozstrzygnięcia sporu, ponieważ także pozwanego obciąża obowiązek udowodnienia jego racji właśnie w kontekście treści wiążącej umowy. Natomiast okoliczności dostawy towarów pozwanemu mogą być w procesie (właśnie w sytuacji sporu) dowodzone za pomocą środków dowodowych znanych ustawie. Powód takie dowody przedstawił. Natomiast pozwany nie tylko nie podważył żadnego z tych dowodów ale nawet nie podniósł jakichkolwiek merytorycznych zarzutów czy nawet uwag do ich treści, nie zaproponował też własnych dowodów na potwierdzenie, że za otrzymane towary zapłacił (dowody zapłaty), że towary otrzymane w jakiejś części z listy wydań zwrócił (dokumenty protokołu zwrotu lub inny dowód potwierdzający zwrot), że dowodzone przez powoda okoliczności wydania konkretnych produktów, jakie są wymienione w ww. dokumentach nie zostały odebrane przez pozwanego (wskazywane z nazwy przez pozwanego – jego miesięczne zestawienia sprzedaży). Dowody przedstawione w sprawie, wobec bezczynności pozwanego należało też ocenić z punktu widzenia art. 230 k.p.c. Otóż, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. W istocie pozwany nie podważył dowodowo żadnej z okoliczności dowodzonych przez powoda, a odnośnie wystawienia faktur VAT, to godzi się wskazać, że pozwany faktury te otrzymał i brak dowodów na to (takich nie przedstawił), że zwrócił powodowi faktury bez księgowania. Nadto faktura VAT jest potwierdzeniem, że nastąpiła transakcja w obrocie gospodarczym. Jeżeli pozwany nie zgadza się, że dysponuje czy dysponował towarami, których dotyczą faktury, to z pewnością winien faktury zakwestionować i je powodowi odesłać, co nie miało miejsca a w każdym razie pozwany tego nie dowodził. W istocie pozwany nie kwestionuje też sprzedaży, której dotyczy sprawa a skupia się na dostawie, co jest o tyle niezrozumiałe, że należności powoda dotyczą sprzedaży produktów.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4 521,39 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 1 906,82 zł od dnia 17 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty, od 1 549,62 zł od dnia 30 maja 2014 r. do dnia zapłaty, od 8,94 zł od dnia 19 lutego 2015 r. do dnia zapłaty i od 1 056,01 zł od dnia 15 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty.

W związku z faktem, że powództwo zostało uwzględnione w całości o kosztach procesu przed sądem I instancji orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2. sentencji wyroku, zgodnie z zasadą odpowiedzialności strony za wynik procesu z uwagi na uwzględnienie apelacji w całości, obciążając nimi w całości pozwaną spółkę (art. 98 k.p.c.). Na koszty powoda składała się opłata od apelacji 100 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda 600 zł, w sumie 700 zł. Stawka kosztów zastępstwa procesowego wynikała z § 10 ust. 1 pkt 1 w

zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Anna Gałas